

Новіков Євген Андрійович
кандидат юридичних наук,
молодший науковий співробітник НДІ правового забезпечення
інноваційного розвитку НАПрН України

КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЯ ТЕХНОЛОГІЙ НА СУЧАСНОМУ ЄТАПІ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ ТА РОЛЬ МЕРЕЖІ ТРАНСФЕРУ ТЕХНОЛОГІЙ

У науковій роботі досліджується діяльність мережі трансферу технологій. Вироблені рекомендації щодо подолання розриву між розробниками інноваційної продукції та виробничим сектором.

Ключові слова: трансфер технологій, мережа трансферу технологій, мережеві об'єднання.

The scientific work investigates the activities of the technology transfer network. Recommendations were made to bridge the gap between innovative product developers and the manufacturing sector.

Keywords: technology transfer, technology transfer network, networking.

Діяльність будь якої сучасної мережі базується на спільному баченні, цілях і готовності обмінюватися досвідом та ноу-хау на користь всіх партнерів мережі. Головними факторами успіху цієї складної системи є ринкові і та ієрархічні відношення. Аналіз мережі може допомогти для зрозуміння складності інноваційного процесу і для чіткого визначення основних факторів, таких як роль посередників та координаційні угоди. Мережі трансферу технологій спрямовані головним чином на налагодження відносин у таких аспектах: інформаційні відносини між учасниками трансферу технологій, технологічні відносини між професійними суб'єктами трансферу технологій та комерційна взаємодія у впровадженні інновацій між сторонами ТТ (трансферу технологій).

Особливу вагу у функціонування сучасних мереж розвинених країн приділяється організації передачі технологій зі сфери одержання знань у виробництво. Одним із інструментів організації та-

кої передачі технологій є створення ринку об'єктів інтелектуальної власності, створення та подальший розвиток інноваційної інфраструктури, яка б надала можливість спростити весь шлях трансферу технологій, не є виключення і сприяння подальшому розвитку самої мережі.

Загальна характеристика мережі, як правило, базується на основі аналізу її учасників та їхніх відносин. Загалом під концепцією сучасної техніко-економічної мережі необхідно розуміти, як узгодження комплексу різномірних суб'єктів таких як: промислові фірми, інноваційні парки, інкубатори, центри трансферу технологій, університети, наукові установи, фінансові організації, користувачі і державні органи, які беруть участь у розробці та розповсюдженні інновацій через численні взаємодії між наукою і виробництвом.

На думку Січкаренко К. О. в світовій практиці існує за походженням, структурою та функціями виділяють декілька типів мережевих об'єднань, а саме:

- мережа генерація знань. Такому об'єднанню наукових установ у інформаційну мережу властива єдина мета, та спільна співпраця над проектом (програмою);

- мережа трансферу технологій (далі – ТТ). Об'єднання наукових організацій та виробничих підприємств з метою пришвидшення комерціалізації результатів НДР, передача патентів на винаходи, інжиніринг, передача “ноу-хау”, наукові дослідження та розробки під час програм обміну вченими та спеціалістами, інформаційний обмін через персональні контакти (на семінарах, симпозиумах, різноманітних виставках), а також організування спільного виробництва;

- мережа компетенцій. Об'єднання на основі єдиної інформаційної мережі спеціалізованих дослідних організацій та окремих учасників з метою накопичення знань та досвіду у певному напрямі досліджень;

- інноваційна мережа. Поєднання дослідних, освітніх та виробничих організацій з метою реалізації повного інноваційного циклу у певній високотехнологічній галузі [1 с. 12].

Зупинимося більш детально на мережі ТТ, з метою аналізу її діяльності, як суб'єкта інноваційної інфраструктури. Кожна мережа є доволі

складною структурною системою, не є виключенням з цього правила і мережа ТТ, тому для її подальшої розвитку необхідний деякий час та підтримка з боку держави або приватних інвесторів, які будуть зацікавлені в майбутній продуктивній діяльності такого суб'єкта.

В чому ж полягає необхідність створення мережі ТТ та які переваги можуть отримати суб'єкти інноваційної інфраструктури, якщо стануть її учасниками: 1) прискорення процедури трансферу технологій шляхом усунення технічних бар'єрів у спільній розробці продуктів і послуг; 2) прискорення впровадження нових технологій на виробництві; 3) мережа може здійснювати узагальнену координацію інноваційної політики; 4) надавати додаткові переваги окремим секторам економіки; 5) надати підтримку учасникам мережі та іншим суб'єктам інноваційної інфраструктури; 6) спрямовувати НДР у відповідні галузі промисловості користуючись інформацією, яка є у розпорядженні мережі та аналізуючи попит, який є на ринку.

Значущими елементами побудови мережі ТТ є створення атмосфери взаємної довіри між усіма суб'єктами, загальне розуміння і єдині цілі. Завдяки обміну науково-технічною інформацією, інструментами та програмним забезпеченням чи шляхом надання технічної допомоги, є невід'ємною складовою майбутнього успіху [2]. Однак для нормального функціонування мережі ТТ необхідно перш за все подолати розрив між розробниками інноваційної продукції та виробничим сектором. Для вирішення цієї проблеми необхідно декілька кроків: 1) необхідно донести до тих суб'єктів, які займаються підприємницькою діяльністю, необхідність у постійній модернізації свого виробництва, адже розвиток підприємства та підтримання його конкурентоспроможності на ринку є обов'язковою умовою для кожного; 2) здійснювати організаційно-правову підтримку підприємств, у зв'язку з тим підприємств не має досвіду впровадження інновацій у сучасному розумінні цього терміна, для тих, які мають намір вийти на ринок інноваційної продукції; 3) запровадження посередників, які б займалися інформаційними та організаційними функціями у відносинах між споживачами і розробниками інноваційної продукції (проведення технологічної експертизи, маркетингових досліджень тощо).

ЛІТЕРАТУРА

1. Січкаренко К. О. Мережева організація інноваційної діяльності: наукова доповідь. Київ: НАН України, ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України», 2015. 48 с.
2. Герасимова Н. «Инновационное взаимодействие» как принцип реализации открытых инноваций. *Инновации*. 2009. №11. С. 96–101.

REFERENCES

1. Sichkarenko, K.O. (2015). Merezheva orhanizatsiia innovatsiinoi diialnosti: naukova dopovid. Kyiv: NAN Ukrainy, DU «Instytut ekonomiky ta prohnozuvannia NAN Ukrainy» [In Ukrainian].
2. Gerasimova, N. (2009). «Innovatsionnoye vzaimodeystviye» kak printsip realizatsii otkrytykh innovatsiy. *Innovatsii – Innovation, 11*, 96–101.

Панфілова Дар'я Андріївна
кандидат юридичних наук, адвокат,
молодший науковий співробітник
НДІ правового забезпечення
інноваційного розвитку НАПрН України
ORCID 0000-0001-6408-3675

ВИХІД ІТ ГАЛУЗІ ХАРКІВСЬКОГО РЕГІОНУ НА ЗАГАЛЬНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ РИНОК: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

У роботі проаналізовано стан регіональної ІТ галузі, зроблено акцент на новаціях законодавства Європейського Союзу у сфері ІТ та зобов'язаннях нашої держави з підтримки вітчизняної ІТ галузі. Зважаючи на поступовий перспективний вихід регіональної ІТ галузі на європейський ринок, запропоновано умовний перелік першочергових заходів для досягнення стратегічних цілей та підвищення інвестиційної привабливості регіону.

Ключові слова: ІТ галузь, стартап, креативні індустрії, Європейський Союз, стратегії розвитку.